

Zpravodaj

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2022

Volyňští Češi a jejich potomci na Portě Bohemice Reportáž z celostátního setkání

V sobotu 1. října 2022 proběhlo v Litoměřicích celostátní setkání u příležitosti 75. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti. Akce byla zajištěna z příspěvků některých regionů a účastníků. Někteří přijeli už v pátek, ostatní dle pokynů autobusy z Moravy a ze Žatce v sobotu, případně vlastní dopravou, vlakem a podobně. Setkání se zúčastnilo asi 200 osob.

Program byl zahájen plavbou lodí z Litoměřic do Roudnice nad Labem, na lodi byl zajištěn oběd a hrála hudba. V Roudnici někteří vystoupili z lodí a vraceli se autobusem do Litoměřic. Naopak účastníci z Moravy v Roudnici nastoupili na loď, která se vracela do Litoměřic. Na Kolibě byla otevřena restaurace, kde mohli zájemci počkat na otevření hlavního sálu v 17 hodin. V předsáli byla umístěna výstava, dále zde bylo možno zakoupit volyňskou literaturu a byla vystavena tombola. Miroslav Kučera zahájil oficiální část setkání, dále vystoupila Dagmar Martinková a zástupkyně z Ukrajiny Larisa Lanovyk, místopředsedkyně Rady Čechů na Ukrajině, která poděkovala za pomoc dětem z Ukrajiny, potomkům Čechů, kteří dosud žijí na Ukrajině. Zúčastnil se starosta Litoměřic Mgr. Ladislav Chlupáč, který rovněž vystoupil s projevem.

Na setkání bylo uděleno čestné členství starostovi Litoměřic Mgr. Ladislavu Chlupáčovi za dlouholetou spolupráci se SČVP. Dále Mgr. Marku Štenclovi, starostovi v Novém Malíně za dlouholetou spolupráci a péči o památník obětem v Novém Malíně. Čestné členství bylo uděleno i starostce města Žatec

Mgr. Zdeňce Hamousové, rovněž za spolupráci se SČVP a péči o památník obětem Českého Malína v Žatci a péči o bustu prezidenta Edvarda Beneše na Kruhovém náměstí v Žatci.

Čestné členství bylo uděleno prof. Ludmile Číževské, předsedkyni Rady Čechů na Ukrajině. Za sestavení databáze www.volynaci.cz bylo uděleno čestné členství Miroslavu Hofmanovi.

Následovala večeře a po večeři začala hrát hudba a prodávala se tombola. Po vylosování tomboly někteří odjížděli, ale pro ostatní účastníky večer začínal, ale o tom další článek. Na závěr bychom chtěli poděkovat Miroslavu Kučerovi, předsedovi regionu Litoměřice a předsedovi CV SČVP za zorganizování setkání, s kterým byla většina účastníků spokojena. Poděkování dále patří hotelu Koliba za vstřícný přístup k celé akci. Těšíme se na další akce v Čechách i na Moravě.

Text: Olga Nepivodová, foto: Canva

"HLASY VOLYNĚ"

Leden 2023

Otevření nové expozice v Muzeu volyňských Čechů v Podbořanech

datum bude upřesněno
na stránkách
www.podborany.net

Organizuje Město
Podbořany
a Národní muzeum

Obrazem z celostátního setkání v Litoměřicích

Celkový pohled na Litoměřice, který pořídili účastníci na nedělní návštěvě radnice.

Účastnice na lodi Porta Bohemica cestou do Roudnice nad Labem. Uprostřed válečná veteránka Naďa Brůhová.

Larisa Lanovyk z Ukrajiny, která děkuje za pomoc.

Starosta Litoměřic Ladislav Chlupáč, náš čestný člen.

Hosté na lodi.

Foto: D. Zelenková, P. Reček

I cesta může být cíl

Tak tohle je věta, která mě napadla pokaždé, když jsem se v autobuse ohlédl dozadu. V sobotu 1. 10. 2022 jsme vyjžděli z Nového Jičína se členy sdružení, jejich potomky a přáteli. Cíl byl jasný – celostátní setkání v Litoměřicích. K prvním 19 účastníkům zájezdu z Moravskoslezského regionu postupně přibývali další, v Olomouci přistoupilo 18 lidí z regionů Olomouc, Šumperk a Mohelnice, ve Vyškově dalších 6 a v Brně poslední 3. Těší mě, že nejmladším účastníkům zájezdu bylo teprve 18 let. Naopak zde byli dva, kterým bude ještě v tomto roce 85 let. Myslím, že se mnou budou všichni zúčastnění souhlasit, když napíšu, že cesta probíhala více než příjemně. Pohodlný autobus, ochotný a milý pan řidič, ale hlavně... skvělá parta lidí, z nichž mnozí se znali, protože jsou rodina (Volyňáci jsou totiž všichni „rodina“). A ti, co se ještě neznali, se při štampříčce seznamovali (takže někteří litovali, že už se znají). Po několika zastávkách jsme dojezdili do Roudnice nad Labem, kde jsme měli v restauraci Maják zajištěn oběd a po něm a procházce městem jsme se nalodili na loď plující po Labi. Voda zdola i shora! Po obědě totiž začalo pršet, ale ani to nám neubralo na náladě. Asi v 17 hodin jsme dopluli do Litoměřic, kde na nás čekal náš autobus, který nás rozvezl na ubytování do hotelů Koliba a Labe. V 18 hodin pokračovalo setkání, kterým se zabývá jiný článek v tomto Zpravodaji. Já snad jen dodám, že Moraváci byli velice spokojeni a bylo to znát i podle jejich účasti na tanečním parketu, kde měli jasnou převahu. Dokonce mladý pár, 18letí z našeho autobusu, vyhrál i hlavní cenu tomboly, automatickou pračku.

Druhý den po bohaté snídani v hotelu Koliba nám Jaroslav Lachman zajistil prohlídku centra Litoměřic s průvodci. Navštívili jsme půdu radnice a rozhlednu Kalich, jež nám za slunečného počasí, které v neděli panovalo, poskytla úchvatné rozhledy do širokého okolí. Dalším naším cílem byla návštěva podzemí, kde byla za 2. světové války vybudována továrna Richard, která vyráběla náhradní díly pro německé tanky a letadla a dnes slouží jaké úložiště jaderného odpadu. Na obou prohlídkách jsme se dozvěděli spoustu zajímavých věcí a moc za ně děkujeme.

Ve 12 hodin jsme se rozloučili s Litoměřicemi a přes Prahu jsme vyrazili domů, na Moravu. Cesta probíhala ve stejném duchu jako ta sobotní a protože Moraváci myslí na zadní kolečka, loučení probíhalo opět tradičně, „dali jsme si po panáčku“. Postupně jsme se loučili, teď už všichni se všemi, protože už se všichni známe. Doufám, že s většinou z vás se uvidíme 5. 11. 2022 v Suchdole nad Odrou, kde proběhne další setkání, kam všechny srdečně zvou. Také tady se určitě potkáte s příbuznými, známými, přáteli. Bude to určitě příjemné a milé setkání, stejně jako v Litoměřicích.

Na závěr bych chtěla poděkovat hlavnímu organizátorovi setkání Mirkovi Kučerovi, který nám připravil krásný a příjemný víkend. Těším se vás v Suchdole.

Text: Dagmar Dohnáková, foto: Pavel Reček

Z regionů ...

Region Žatec oznamuje, že členské příspěvky na rok 2023 budou vybírány důvěrníky podle obvodů. Dále je možno uhradit členské příspěvky v kanceláři v ulici Lva Tolstého 969 v Žatci vždy v pondělí od 10 do 12 hodin. Členové mimo oblast obdrží dopisy se složenkami. Příspěvky můžete uhradit přímo na účet regionu Žatec č. 247654268/0300 nejpozději do 25. 11. 2022. V tomto případě je nutno ve zprávě uvést jméno a příjmení člena.

Zájemci o publikace s volyňskou tematikou je mohou zakoupit v informačním centru v Postoloprtech, dále v informačním centru v Žatci na náměstí nebo v pondělí v kanceláři.

Publikace budou vhodným vánočním dárkem pro děti a vnoučata nebo opačně.

Region Moravskoslezský připomíná tradiční setkání Volyňáků a jejich přátel a příznivců, které se uskuteční 5. 11. 2022 v sále Kulturního domu v Suchdole nad Odrou, na adrese Sportovní 470.

Oficiální potvrzení účasti bylo do 10. 10. 2022, individuálně lze ještě rezervovat a to na telefonu 724 100 125 nebo na e-mailu dohnalkova.d@seznam.cz. Pokud bude mít někdo z Vás zájem o ubytování, určitě Vám poradím. Členy MS regionu, kteří ještě v té době nebudou mít zaplacené, prosím, aby si sebou přinesli i 250 Kč na zaplacení členského příspěvku na rok 2023. Ten zaplatíte u svých důvěrníků. Pro letošní setkání jsme zajistili opět živou hudbu a jako zlatý hřeb celého setkání vystoupí Karel Gott revival Morava.

Pozvánka

Setkání regionu Šumperk

Výbor regionu Šumperk srdečně zve všechny své členy, krajany a přátele na podzimní setkání dne 12. listopadu 2022 od 13 hodin do H-Clubu, Rooseveltova 17, Šumperk.

Za region Šumperk Dana Pospíšilová

Měla jsem pocit, že jedu domů

Rozhovor s Ninou Sedláčkovou

obavy, jak bude vše probíhat, protože jsme jeli vlastně do neznáma. Netušili jsme, co nás v Česku čeká.

Jaké byly začátky Vašeho pobytu?

Ubytovali jsme se všichni v hotelu Vladimír v Ústí nad Labem. To zařídil Miroslav Srbecký, jednatel Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, s ním jsme byli i hodně v začátku v kontaktu. První dojmy byly skvělé. Krásné pokoje, krmili nás třikrát denně, bylo tady hodně dobrovolníků, kteří nám pomáhali. Miroslav Srbecký pomáhal před příjezdem připravit hotel. Sehnal pračky, mobilní karty pro nás, celkové vybavení. Například také zařídil i to, aby přímo do hotelu přišli pracovníci z Úřadu práce kvůli registraci a pracovníci banky kvůli zřízení účtů. Také pomohl dostat naše děti do škol co nejdříve, hledal pro nás práci... Co se týče jazyka, zdejší dobrovolníci hojně tlumočili a samozřejmě velká část z nás mluví trochu česky. Celkově jsme vnímali pohostinnost a pomocnou ruku.

Jak ukrajinští lidé vnímali Česko, co na ně nejvíc zapůsobilo?

Já osobně jsem poprvé v životě v cizině, ale když jsem jela, měla jsem pocit, že jedu domů. I když jsem tu nikdy nebyla. Je to pro mě tak trochu návrat do dětství, kdy jsme doma hodně mluvili česky. Co se týče přijetí, bylo skvělé. Na jaře jsme hodně jezdili na různé výlety, bylo tu pro nás hodně akcí. Na začátku jsme tu měli večer ukrajinské kultury a kuchyně, ukrajinskou kuchyni jsme představovali i pražských Dejvicích, a spoustu jiných aktivit. O řadu věcí se stará místní politik Karel Karika.

Velká část lidí odjela domů. Proč?

Skutečně velká část z naší skupiny odjela. Spousta lidí čekala na datum 9. května, protože se bála zhoršení situace. Nic se ale nestalo, naopak situace v Žitomirské oblasti je klidnější. Nechali jsme doma rodiče, příbuzní, takže hodně lidí se po 9. květnu postupně vracelo domů. Ale bezpečno na Ukrajině určitě není. Zůstalo tady asi 15 rodin a ještě sem další uprchlíci přijíždí.

Co plánují ti, kteří zde stále jsou?

Někdo tady pracuje, ale chce se domů vrátit, někdo pomýšlí na to, že zde zůstají nadobro. Mladí lidé se chystají ke studiu a děti v září nastupily do školy. Já osobně teď pracuji jako sociální pracovníce pro integraci tady v Ústí nad Labem. Dostala jsem povolení k trvalému pobytu 28. června a myslím, že tu už zůstanu na trvalo. Jsem tu ale sama, syn a dcera s rodinou zůstali na Ukrajině. Muži nemůžou v této situaci vycestovat. Moje dcera s manželem a vnučkou měli shodou okolností odletět do Česka 24. 2. Ale ten den začala válka, a tak zůstali. Dcera s vnučkou by mohly přijet, ale bez zetě nechtějí.

Připravila E. Langpaulová,
foto dodala: N. Sedláčková

Ukrajinský jarmark v Ústí nad Labem

Ve dnech 2. - 3. září proběhl v hotelu Vladimír v Ústí nad Labem druhý ukrajinský jarmark, který pořádaly ženy a děti z Ukrajiny, jež zde dočasně bydlí. Na jarmarku se nabízely ručně dělané náramky, doplňky nebo šperky. Příchozí také mohli ochutnat ukrajinská jídla.

V sobotu proběhlo hudební vystoupení. Výtěžek z jarmarku putoval na účet ukrajinské ambasády. První jarmark proběhl 20. dubna a výtěžek 37 000 Kč dostala ukrajinská armáda.

Její příjmení je české, přesto k nám přijela z Ukrajiny. Nina Sedláčková je jedna z mnoha válečných uprchlic, kteří zde hledají pomoc. Mluvili jsme o tom, jak se spolu s dalšími volyňskými Čechy dostali do Česka, jaké bylo přijetí a jak žijí tito lidé dnes.

Z jaké oblasti pochází skupina lidí, se kterou jste přijeli, a kdy jste s touto skupinou dorazili do Ústí nad Labem?

Sem do Ústí nad Labem dorazily 4 autobusy a v nich asi 200 lidí. Pocházeli ze Žitomirské oblasti, nejvíce přímo ze Žitomiru a z Malyna. Vyrazili jsme 6. 3. a přijeli o den později. S námi jelo i dalších 5 autobusů, ale ty zůstaly na jiných místech. Převoz lidí organizoval na ukrajinské straně Krajský spolek ze Žitomiru v čele s vedoucí spolku Ludmilou Číževskou a paní Jevgenijou Poliščukovou.

Jaké byly přípravy k odjezdu a cesta sem?

Přípravy byly u každého různé. Někdo se chystal jeden až dva dny a někomu na to muselo stačit jen dvě hodiny. Mohli jsme si vzít jen jeden kufr, v tom to bylo náročné. Měli jsme samozřejmě

Další cesta ke kořenům

O našich občanech v Kyrgyzstánu

Ve dnech 2. - 11. 9. 2022 jsem se s dalšími šesti členy našeho sdružení měla možnost s delegací Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR pod vedením jejího místopředsedy Jana Bartoška zúčastnit cesty do Kyrgyzstánu a připomenout si válečné zajatce, kteří se dostali na toto území, vyzdvihnout hrdiny, jež odsud vstoupili do řad československých legií a také uctít památku všech, kteří se z této krásné a pro nás exotické země již nikdy nevrátili domů.

Navštívili jsme místa, kde se nacházejí jejich hroby, kněz z naší delegace vedl modlitby a všichni společně jsme zazpívali československou hymnu. Byl to pro mě velice silný zážitek.

Jako správný potomek volyňských Čechů jsem hrdá na to, co Volyňáci dokázali na Ukrajině vybudovat, jak tam pozvedli úroveň života a jak se zachovali v průběhu 2. světové války i po návratu do bývalé vlasti.

Podobný příběh, jako měli naši předkové, volyňští Češi, jsme vyslechli i v Kyrgyzstánu.

Vše začalo v roce 1923, když se do Československa vrátil komunist Rudolf Mareček. První světovou válku prožil v sovětské střední Asii a domů byl z Moskvy vyslán s úkolem zakládat dělnická družstva, která se vystěhují do Sovětského svazu. V květnu 1923 bylo v Žilině založeno průmyslové dělnické družstvo Interhelpo na pomoc budování socialismu v sovětském Kyrgyzstánu. V letech 1925 až 1932 odjelo ze železničních stanic Žilina a Brno celkem 1078 osob (407 členů družstva a 671 rodinných příslušníků) na východ, do 6.400 kilometrů vzdáleného Kyrgyzstánu. Mezi nimi také tehdy tříletý Alexander Dubček se svými rodiči. Lidé prodávali veškerý svůj majetek a společně nakupovali stroje a výrobní zařízení. Hned po příjezdu na místo je čekal šok. Pustina všude kolem, střídání teplot, nedostatečná výživa a nové nemoci způsobily, že během prvního roku zemřely všechny děti mladší tří let, celkem třicet zmařených životů.

Po prvních letech nesnází si přece jen osadníci vybudovali ve stepi důstojný domov. Jejich textilka, koželužna, slévárna a továrna na nábytek se staly základem kyrgyzského průmyslu. V roce 1934 se Interhelpo podílelo na průmyslové výrobě Kyrgyzie celými 20 procenty. Čím lépe se družstvu dařilo, tím víc se je sovětské úřady snažily dostat pod kontrolu. Zestátnily klíčové provozy a příslušníci komuny se staly terčem perzekucí.

První čistky přišly v roce 1938. Cizinci žijící v SSSR dostali na vybranou: buď musejí zemi opustit, nebo přijmout sovětské občanství. To ale často znamenalo cestu na šibenici nebo před popravčí čety. A tak cizinci narychlo a se strachem odjížděli. Na konci třicátých let už se Interhelpo stalo zcela státním podnikem. Postátněním družstva přišli družstevníci o své podíly a byli nuceni přijmout sovětské občanství. Ve druhé polovině 30. let se stali někteří z družstevníků obětí stalinských čistek, někteří se ještě před zavedením vnitřních pasů stěhovali do jiných částí Kyrgyzie a Sovětského svazu, kde si našli práci a nový domov, další se vraceli domů. V komuně početně převládali Rusové a ti z Čechů, co včas neodjeli, se báli na veřejnosti i jen mluvit česky. Se začátkem 2. světové války dopadla na komunu další vlna represí a Interhelpo definitivně zaniklo v roce 1943. Sovětská vláda dala uvěznit některé jeho členy a funkcionáře. Část jeho příslušníků se vrátila do staré vlasti s vojsky Ludvíka Svobody a po značných obstrukcích se jim podařilo sem dostat z Frunze i své rodiny.

Ti, co zůstali, byli asimilováni do sovětské společnosti. Zapálení českoslovenští komunisté, prostí dělníci a drobní řemeslníci, měli v Sovětském svazu dvacátých let minulého století budovat socialismus. Vystěhovalecký projekt Interhelpo však skončil špatně. Slibovali jim ráj, zemi granátových jablek a zelených hor a život, ve kterém budou pány svého osudu. Čekala je pustá step, vězení a popravčí čety. Taková je ve zkratce historie projektu Interhelpo.

V Kyrgyzstánu ale dodnes žijí potomci těch, co zůstali. O návratu do České republiky jen sní. „Odjet do Kyrgyzstánu byla velká chyba. Naši otcové a dědové nás často prosili o odpuštění, že nás zavezli až na konec světa. Pozdě litovali, že se zmýlili,“ takto se vyjadřovali členové krajanského spolku Nazdar, se kterými jsme se v hlavním městě setkali. Mezi nimi byla i vnučka Rudolfa Marečka. Jsou to potomci těch, co v roce 1925 odešli z Československa za snem, který se nikdy nenaplnil. Tyto příběhy nesmí být nikdy zapomenuty.

Nové vydání knihy Miroslava Brože

U příležitosti 80. výročí bitvy u Sokolova vydá Čs. obec legionářská ve spolupráci s nakladatelstvím EPOCHA výrazně přepracovanou a doplněnou knihu Hrdinové od Sokolova. Jejím základem bude téměř tisícovka životopisných medailonků všech příslušníků 1. čs. samostatného praporu, účastníků bitvy. Jedná se o přepracované a značně rozšířené vydání knihy Miroslava Brože "Hrdinové od Sokolova" z roku 2006. Miroslav Brož (+2019) se v závěru života snažil své dílo dokončit, ale v důsledku těžké nemoci zůstalo jeho úsilí v polovině cesty. Proto se rozpracovaného díla chopil Milan Kopecký, který s podporou kolektivu spolupracovníků knihu dokončuje. Životopisné medailonky budou doplněny působením 1. čs. samostatného praporu v období února a března 1943. Boj o Sokolovo bude popsán s využitím dostupných československých, německých i sovětských archiválií, přičemž hlavními autory této části jsou Milan Kopecký, Milan Mojžíš a Filip Kachel.

Kniha ve formátu A4 s mnoha dobovými fotografiemi a dokumenty bude k dispozici od března 2023 v běžné knižní distribuci, za zvýhodněnou cenu pak v Muzeu čs. legií v Praze a na Legiovlaaku.

Pokud byste měli k tématu bitvy o Sokolova nějaké materiály, zejména portrétní fotografie účastníků, které jste ochotni pro knihu poskytnout, kontaktujte nás na facebookové stránce Hrdinové od Sokolova (2023), případně na e-mailové adrese: rak@csol.cz.

Text: Michal Rak

Proběhly přednášky v Šumperku a jinde

Dne 20. září na 50 gymnazistů v Šumperku vyslechlo příběh volyňských Čechů i to, jaká je na Ukrajině situace dnes. Stejně téma prezentovala historička Dagmar Martinková odpoledne v městské knihovně tamtéž pro sedm desítek lidí. A to není všechno. Na základní škole v Praze 4, kam chodí i potomci Čechů z Ukrajiny, stejnou přednášku vyslechlo 25 žáků a ve Vyškově nedávno přednášela asi pro 100 žen a mužů v rámci přípravy aktivních záloh Armády ČR. "A víte co jsem těmto posluchačům přála na závěr? Aby nemuseli být nikdy nasazeni," dodala Dagmar Martinková.

Text: E. Langpaulová

Setkání v regionu Tachov

Babí léto mám moc ráda. A co teprve slunečný den se sklenkou nad zažloutlými fotografiemi a dávnými zážitky...

Dne 10. 9. se sešel region Tachov k tradičnímu setkání. Vzpomínky nových členů, kteří do sdružení vstoupili, jsou zde vystřídány krásným a odvážným pěveckým vystoupením jednoho z nejstarších Jiřího Čermáka a další členky Růženy Roubalové. A jaký byl další nápad pana Čermáka? Co kdyby nám příště zaspívaly děti, české, ukrajinské nebo společně!

Z volyňských receptů jsem zkusila upéct "pampušky" a přinesla k občerstvení. Už teď listuji, co bych mohla upéct na příští rok. Organizátoři iniciovali v rámci setkání skenování fotografií, které se budou vkládat do databáze www.volynaci.cz, a už teď je jisté, že nějaké nové od nás přibudou. Na programu byla kromě oběda tombola, kterou částečně naplnily dary zúčastněných. Věřím, že se všichni dobře bavili a stejně jako já byli rádi, že se ve zdraví sešli.

Text: Květa Vachudová

O ženách v 1. československém armádním sboru v Podbořanech

Bylo čtvrteční odpoledne 6. 10., kdy necelá dvacítka nadšenců vyslechla přednášku Aleny Flimelové a Romana Štéra o ženách v uniformách, které se zapojily do bojů ve 2. světové válce. Historička a autorka Alena Flimelová se nakonec pro nemoc omluvila, ale Roman Štěr ji plnohodnotně zastoupil. Posluchači se dozvěděli, jakého původu byly všechny ženy, které vstoupily do Svobodovy armády, jaký byl jejich každodenní život na frontě, jaké úkoly plnily, zda uměly také používat zbraň, jakých "prohřešků" se dopouštěly a jaká je bilance zraněných a usmrčených žen. Volyňské Češky vstoupily ve větší míře až v roce 1944 a přednášející nakonec představil známé a aktivní volyňské Češky - vojačky, které se po válce usídlily na Podbořansku. Ano, známe či znali jsme osobně Helenu Křikavovou, Jiřinu Záreckou, Marii Šánovou nebo Margitu Šimáčkovou... Přednáška představila tento fenomén v celé šíři a také probudila v řadě lidí vzpomínky na vojačky, které měli v rodině, nebo je osobně znali. Na konci přednášky padaly dotazy a mimojiné jsme se dozvěděli, čím se dvojice historiků zabývá nyní a jak vůbec probíhá jejich spolupráce. Hojně se také prodávaly jejich knihy.

Text: E. Langpaulová

78. výročí Karpatsko-dukelské operace

Dne 6. 10. si na celém Slovensku připomněli 78. výročí Karpatsko-dukelské operaci. Zejména kraj pod "věčně živou Duklou" okolo města Svidník uctil toto výročí kladením věnců. Od 10 hodin probíhalo oficiální kladení věnců k Památníku 1. čsl. armádního sobru na Dukle, od 12 hodin začalo dvouhodinové individuální kladení u Sochy gen. Ludvíka Svobody ve Svidníku a současně proběhlo stejné uctění u Památníku sovětské armády tamtéž.

Také v Čechách si připomněli tohle smutné výročí a to na Ministerstvu obrany ČR, kde bylo setkání 5. 10. Akce byla společná pro boje čs. vojáků na Dukle, u Dunkerque a na Středním východě. S válečnými veterány zavzpomínali i ředitel odboru pro válečné veterány Pavel Kugler a brigádní generálka Lenka Šmerdová.

Proč právě tento den? Dne 6. října 1944 vstoupily československé jednotky poprvé na československé území, i když celá ofenzíva byla zahájena 8. 9. 1944 a to 38. armádou generála Moskalenka. Jeho součástí byl 1. československý armádní sbor na začátku s generálem Janem Kratochvílem v čele. Generál Ludvík Svoboda vystřídal generála Kratochvíla 10. 9. Cílem této operace měl být rychlý průnik Dukelským průsmykem na Slovensko a poskytnutí pomoci Slovenskému národnímu povstání. Je známé, že boje trvaly více než dva bolestné měsíce a to v obtížném terénu. Nejtěžší byly boje o kótu 543 a dobytí města Dukla. Boje trvaly až do 15. 11. 1944.

Text: E. Langpaulová, foto: Ministerstvo obrany, Slovensko

Dukelský běh míru

Dukelský běh míru se každoročně koná od roku 1958 ve slovenském Svidníku. Letošní 63. ročník byl 4. září a jako vždy měl neopakovatelnou atmosféru.

Na kontě má také rekord, a to díky nejvyššímu počtu elektronicky registrovaných účastníků. Novinkou byla soutěž o e-kolobežku, představení kroniky Dukelského běhu míru a realizace pamětní tabule se jmény vítězů jednotlivých ročníků. Celkový počet účastníků byl 361.

Text: E. Langpaulová

Putovní výstava v Josefově

Od 9. do 30. října je výstava "Cestou 1. čsl. armádního sboru" v Josefově-Jaroměři ve Vojenském muzeu M. Frosta. Přístupná je každý víkend 9-16 hod.

Připomínka volyňských Čechů na Podbořansku

V Siřemi u Podbořan byl z iniciativy místních mladých postaven nápaditý dřevěný rozcestník. V Siřemi, tak jako v jiných obcích a vesničkách na Podbořansku, se usadila řada volyňských Čechů. Někteří rodáci z Volyně tu stále žijí a v tichosti vzpomínají na svá rodiště daleko na Ukrajině. I proto řada ukazatelů na novém a "rozkvetlém" rozcestníku směřují i na místa, odkud přišla část obyvatel po válce. Takže Buršovka, Jezírko, Buderáž... Rozcestník byl financován z Podpory mládeže na venkově MAS Vladař 2022, která pokryla materiál v hodnotě 10 tisíc korun. Na práci se podílelo pět dobrovolníků.

Text: E. Langpaulová, foto: L. Danková

Návrat volyňských Čechů a Podbořansko - 1. část

K 75. výročí reemigrace

V roce 2001 město Podbořany vydalo knihu *Podbořany Dějiny města a okolních obcí*, napsanou PhDr. Janem Smetanou. V knize se uvádí nejen nejstarší dějiny, ale i poválečné poměry. Tato pasáž mne zaujala, protože je zde popsáno osídlování Podbořanska mimojiné i volyňskými Čechy. První zmínka je hned po skončení 2. světové války.

Od června 1945 byla ve městě Podbořany dislokována československá vojenská posádka a mj. některé části 1. čs. armádního sboru ze Sovětského svazu. Během června 1945 některé části Podbořanska obsadila zvláštní vojenská jednotka „Žatec“ v síle asi 150 mužů, kterým velel štábní kapitán Jaroslav Perný. Tvořili ji volyňští Češi, příslušníci čs. východního armádního sboru. Velitelem podřízené jednotky umístěné přímo v Podbořanech byl poručík Josef Rejzek. Ubytování byli v předválečných školách.

Hlavním a mimořádně významným úkolem Okresní správní komise se stalo dosídlení Podbořanska po odsunu německého obyvatelstva. Již krátce po osvobození začali do Podbořan proudit z vnitrozemí živnostníci, drobní řemeslníci a bezzemci, dále české menšiny, které v roce 1938 uprchli. Další části okresu byly osídlovány pouze sporadicky „svobodovci“ a hlavní příliv nastal až v roce 1946 s příchodem volyňských Čechů, kteří teprve znamenali trvalé osídlení. Charakteristickým jevem pro celé Podbořansko bylo zneužívání repatriace volyňských Čechů. Češi z Volyně, oblasti na rozhraní tehdejšího Sovětského svazu a Polska, začali postupně mezi novými osídlenci nabývat, minimálně co do počtu, prioritní postavení. Většina mužské populace této svébytné etnické skupiny vytvořila roku 1944 jádro vojáků Svobodova armádního sboru v SSSR. Ze 40 000 Čechů žijících na Volyni se jednalo o 12 000 osob a z těch během květnových dnů 1945 přišlo do Prahy v 1. čsl. armádním sboru na 3 900 volyňských Čechů. (Asi 2 300 zraněných volyňských vojáků zůstávalo v nemocnicích.) Mladší z volyňských vojáků, zejména svobodní, zůstávali příslušníky armády i po válce a jako zvláštní vojenská skupina byli dislokováni v Žatci. Část jich byla roztroušena v různých vojenských posádkách – v Podbořanech, na Rakovnicku a Chomutovsku. V jednotlivých posádkách se kromě plnění strážních úkolů v pohraničí zároveň připravovali na možnost trvalého usídlení. V souladu s přísliby velitele

Vítání volyňských Čechů na nádraží v Podbořanech. Na transparentu je nápis "Podbořansko vítá volyňské Čechy".

generála Ludvíka Svobody i prezidenta republiky dr. Edvarda Beneše, se většina příchozích rozhodla zůstat v Československu, předpokládajíc brzký příchod svých rodin a dalších členů této minority. Největší zájem projevovali o Žatecko a Podbořansko, které jim svými přírodními poměry i pěstováním chmele připomínaly Volyň. V tomto směru ostatně obdrželi ještě za pobytu vlády v Košicích přísliby prezidenta republiky, předsedy vlády Zdeňka Fierlingera a generála Ludvíka Svobody, kterým plně důvěřovali.

Přípravy k osídlení

Již 15. května 1945 byl v Libuši u Prahy založen Prozatímní volyňský akční výbor (PVAV), 26. května 1945 byl pověřen přípravou reemigrace a usídlování volyňských Čechů. Dne 28. května 1945 odevzdal ministru zahraničních věcí Janu Masarykovi žádost o reemigraci české minority na Volyni do ČSR. Delegace voj. skup. Žatec, vedená štkt. Jaroslavem Perným navštívila v červenci 1945 příslušná ministerstva a pokoušela se přesvědčit o potřebě vyhradit Žatecko a Podbořansko výhradně pro osídlování volyňskými Čechy, jak jim to bylo některými vládními činiteli slibováno na konci války.

Přípravy na usídlení volyňských Čechů konal i státní aparát, který však myšlenku jejich kompaktního osídlení nepodporoval. Ministerstvo zemědělství po dohodě s ministerstvem národní obrany provedlo potom výběr okresů (v Čechách šest, na Moravě jedenáct) s určením počtu usedlostí vyhrazených vol. Čechům. PVAV v srpnu 1945 předložil min. zemědělství další žádost osídlit okresy Žatec, Podbořany, Litoměřice, Česká Lípa a Olomouc, odbor ministerstva to zamítl. Dne 3. září 1945 se konala v Žatci porada okresní správní komise, okr. rolnické komise, zástupců min. vnitra a zemského národního výboru. Došlo k nezaručené úmluvě, že v těchto okresech rezervuje dosídlencům z Volyně asi 30 % zem. usedlostí, avšak nikoliv tolik procent zem. půdy. O tři dny později mělo odlišný náhled shromáždění asi dvanácti set občanů svolaných do Žatce KSČ a sociální demokracií. Dožadovali se zásadního rozhodnutí o stanovení klíče pro přidělování usedlostí jak volyň. Čechům, tak i osídlencům z okresů Louny, Rakovník a ze středních Čech. Okresní správní komise se spolu s osídlenci z vnitrozemí stavěla proti tomu, aby vesnice obsadili jenom volyňští vojáci, neboli „svobodovci“.

Dosídlenci z vnitrozemí již obsadili některá hospodářství, diskutovalo se o výměře v ha jednotlivých hospodářství. Štkt. Jaroslav Perný a několik spolupracovníků bývalého 1. čs. armádního sboru odjeli do Prahy za jednotlivými ministry na jednání.

Závazné rozhodnutí nezískali. Požadavky „svobodovců“ zásadně odmítala také okresní správní komise s odvoláním na to, že dosud z vládních míst nedostala žádné direktivy. Jednotlivá rozhodnutí se měnila téměř každým dnem. Rozptýlení do všech pohraničních okresů volyňští Češi ostře kritizovali. 20. září 1945 bylo rozhodnuto, že volyňští vojáci mají být pokud možno dislokováni do všech obcí příslušných okresů a to tak, aby jejich počet v jedné obci nebyl zpravidla vyšší než deset a výměra jejich usedlostí nepřekročila třetinu výměry zemědělské půdy v obci. Dne 24. října 1945 však již koordinační skupina MNO při ministerstvu zemědělství vydala zcela odlišný pokyn, aby „noví osídlenci netvořili nikde enklávy národnostní nebo náboženské...“.

Svaz Čechů z Volyně (SČzV) a začátky osidlování

Na schůzi iniciativní skupiny volyňských Čechů v Žatci byl dne 16. prosince 1945 připraven návrh stanov budoucí organizace – Svazu Čechů z Volyně (SČzV) a zvolen jeho přípravný výbor, omezen na Žatecko, Podbořansko a Litoměřicko, 3. ledna bylo rozhodnuto o jeho rozšíření o zástupce dalších okresů. První valná schůze Svazu Čechů z Volyně se uskutečnila 10. února 1946 v Žatci. Podle míst bydliště na Volyni se příslušníci vojenské skupiny Žatec rozdělili do 54 zájmových skupin, z nichž každá měla své velení v čele s předsedou. Podle stavu z ledna 1946 byli v okrese Podbořany předsedy těchto zájmových sdružení Vladimír Krejčí z obce Huleč na Volyni, Antonín Linka z Moskovštiny, Josef Popel z osady Jezírko, Václav Cupel ze vsi Verba, Josef Vengsicht z Rovna, Jaroslav Tošner z Kupičova, Vladimír Polák z Újezdce a Antonín Dolejš z Kliščichy. Zájmové skupiny provedly soupis uchazečů o přiděl půdy v ČSR z řad vojáků a civilistů ze své obce nebo skupin obcí. Vlastní osídlování volyňských Čechů – vojáků – započalo v září 1945. Zpočátku se soustředilo na okresy, o něž projevíli sami největší zájem, tj. na Žatecko, Podbořansko, Litoměřicko, Chomutovsko a Mostecko.

„Demobilizovaní Svobodovci si zde zabírali grunty stejným způsobem jako tuzemští, podle toho, jak a kde se jim líbilo. A tak se stávalo, že některý Svobodovec obsadil dvě i více usedlostí pro sebe i své syny, mnohdy ještě neplnoleté a dosud žijící na Volyni.“

O usídlení v nejurodnějších okresech severozápadních Čech se k 18. srpnu 1945 ucházelo 2 879 volyňských Čechů, a to na Podbořansku (1 252), Litoměřicku (403) a Českolipsku (153). V souladu s tímto doporučilo ministerstvo zemědělství, aby bylo v Čechách zajištěno 1 396 usedlostí pro vojáky a 804 jako rezervy pro invalidy a pozůstalé po padlých. Vojáci měli být usídleni především na Žatecku (500), Podbořansku (480), Litoměřicku (302) a Kadaňsku (185). Ve skutečnosti v září 1945 byla v této oblasti stanovaná směrná čísla značně překročena. K 31. prosinci 1945 bylo na Žatecku usídleno již 650 volyňských vojáků, kteří pocházeli ze zemědělského prostředí. Bylo to nejvíce v celých Čechách, kde se to týkalo celkem 1 812 osob. Podbořansko s 556 usídlenými vojáky zaujímal místo druhé. Jejich pocity byly ovšem značně rozporuplné.

„Převážná většina volyňských Čechů prožívala po příchodu do tohoto kraje velké zklamání a rozčarování. Nikoliv však z tvárnosti kraje nebo kvality země a zemědělských usedlostí, nýbrž ze společenského prostředí jak na venkově, tak i ve městech. Převládalo zde ještě německé obyvatelstvo, pro něž svobodovci (nebo také Svobodáci), kteří i po demobilizaci chodili ve vojenských stejnokrojích na pole i do města, do hospody i do kostela, zůstávali nepřátelé. Těžko se s nimi domlouvali a mnozí měli z nich strach, který v nich dozníval ještě z doby, kdy Němci obsadili Volyň. Proto chodili stále s revolvery i samopaly.“

Situace o osídlení byla zkomplikovaná rozporuplným stanoviskem státních orgánů a fakt, že v té době již tyto okresy byly z větší části dosídleny z vnitrozemí. Mezi oběma skupinami dosídlenců docházelo ke sporům například i ohledně pěstování chmele. Někdy dokonce docházelo ke sporům mezi samými Čechy z různých volyňských obcí, na Podbořansku mezi krajany z Buderáže a Buršovky.

Postupně se zhoršující vztahy vedly k řadě konfliktů. „Podněty ke rvačkám a hádkám, při nichž se často ozývala střelba, zavdávali převážně dosídlenci z vnitrozemí. Nejčastěji byly příčinou vznětu urážky svobodovců, snižování vážnosti

1. čs. armádního sboru a gen. Ludvíka Svobody a jeho napadání, že zavinil chaos v pohraničí.“ Postupně se zhoršující vztahy mezi novými osídlenci vedly k řadě konfliktů. „Podněty ke rvačkám a hádkám, při nichž se často ozývala střelba, zavdávali převážně dosídlenci z vnitrozemí. Nejčastěji byly příčinou vznětu urážky svobodovců, snižování vážnosti 1. čs. armádního sboru a gen. Ludvíka Svobody a jeho napadání, že zavinil chaos v pohraničí.“

S odstupem času došlo ke zjištění, že první právní normy o přidělu konfiskovaného zemědělského majetku (dekrety 12/1945 a 28/1945), se o reemigrantech vůbec nezmiňovaly. Změna nastala až dekretem č. 108/1945 Sb., který se týkal konfiskace nepřátelského majetku a zřízení Fondu národní obnovy. Ten teprve obsahoval ustanovení, že krajané vracející se do vlasti mají přednostní právo při přidělování nezemědělského nepřátelského majetku. Pokud se jednalo o usedlosti zemědělské, a o ty šlo v tomto případě především, vydalo příslušné ministerstvo teprve 6. ledna 1946 výnos, kterým se s ohledem na usídlování volyňských Čechů zastavovalo osídlování dosud volných zemědělských usedlostí domácími uchazeči. K dovršení zmatku byl tento výnos v polovině června 1946 opět zrušen.

V důsledku toho vydala vláda 28. května 1946 usnesení, kterým se reemigrantům již neslibovalo obdobné sociální a hospodářské postavení, jaké měli v cizině, nýbrž jen zařazení dle daných možností. Osídlovací možnosti se však zmenšovaly i nadále, a proto vláda 10. ledna 1947 rozhodla, že reemigranti nemají právní nárok na přednostní přidělení zemědělských usedlostí nebo živností. V tomto smyslu museli volyňští Češi ještě před svou reemigrací podepsat příslušné prohlášení.

Zatím však většina rodin volyňských vojáků stále zůstávala na Volyni. Iniciativa k jejich reemigraci vzešla logicky od MNO, které požádalo Ministerstvo zahraničních věcí o předložení celé záležitosti sovětským orgánům. Oficiální jednání se SSSR bylo zahájeno v červnu 1945. Potřebu vyřešit tuto otázku urychleně signalizovaly tzv. černé transporty, které organizovali rodinní příslušníci volyňských vojáků již v květnu a červnu 1945. Ty však byly sovětskými pohraničními orgány zadrženy. Díky neustálým intervencím velitelství vojenské skupiny Žatec byli do československo-

-sovětského jednání zainteresování i jednotliví členové vlády včetně jejího předsedy Zdeňka Fierlingera.

Zklamání a smutek

Životní situace bývalých vojáků nebyla jednoduchá. Zoufalství a zklamání vedly až k řadě sebevražd. V Siřemi, Radičevsi, Liběšicích a dalších obcích si vzalo život devět demobilizovaných vojáků. Nejmladšímu bylo sedmáct let. Všichni prošli peklem fronty. Vysilující, namáhavá práce, nervové napětí, osamocenost a rozhárané poměry v obcích doháněly mnohé Svobodovce k zoufalství. V celé oblasti se v krátkém čase rozmohlo pálení lihu, proslulé samohonky. Rozbujelo se opilství a s ním i jeho přirozené následky. Sbory národní bezpečnosti sestavovaly zvláštní seznamy trestné činnosti příslušníků bývalé čs. zahraniční armády. Zakročení proti některým Svobodovcům bylo spojeno i s rizikem, že se postaví na odpor se zbraní v ruce. Napětí zvyšovala skutečnost, že otázka reemigrace rodinných příslušníků volyňských vojáků nebyla dlouho dořešena ani v obecné rovině. Tlak na transfer jejich rodin do ČSR vyvrcholil v prosinci 1945 dopisem velitele vojenské skupiny Žatec předsedovi vlády, že „nedojde-li k reemigraci rodin do jarních prací, budeme nuceni opustit vlast.“ Věci se však přece jenom dávaly do pohybu. Dne 11. prosince oznámil lidový komisariát zahraničních věcí SSSR československému velvyslanci v Moskvě, že občanům české a slovenské národnosti žijícím na území bývalé Volyňské gubernie bude přiznáno právo opce pro čl. státní občanství a přesídlení do ČSR. Proto před koncem roku 1945 informoval ministr národní obrany Ludvík Svoboda dopisem velitele vojenské skupiny Žatec št. Jaroslava Perného o příznivém vývoji a všechny volyňské Čechy vyzval k trpělivosti. Návrh reemigrační smlouvy byl z československé strany připraven v lednu 1946, do konce měsíce předán sovětské vládě. Jednání se však vleklo, mezi vol. vojáky vzrůstala nervozita. Smlouva byla nakonec podepsána až 10. července 1946. Přesídlení mělo být podle původních předpokladů uskutečněno do 15. listopadu 1946, ale protahovalo se, připravovalo se přes půl roku a kolovalo o něm mnoho poplašných a zmatených zpráv. Zvláštní komise, která se měla o reemigranty starat a připravit jejich rozmístění, zahájila svoji činnost až 12. prosince 1946. 2. část v čísle 6/2022

Text: Anna Pastorová, čerpáno z knihy Podbořany, Dějiny města a obcí

Foto: dodal Michal Pehr, zdroj Regionální muzeum K. A. Polánka

Antonín Ajksner

Projekt Najdi svého válečného veterána

Můj praděda, Antonín Ajksner, se narodil v roce 1909 v Lipinách, které se nacházejí ve volyňské oblasti Ukrajiny. Poté žil se svou manželkou nedaleko Rovna, a v roce 1944 se přihlásil do Prvního československého armádního sboru v SSSR, který se v tu dobu doplňoval o dobrovolníky právě z Volyně a Podkarpatské Rusi. Tento sbor se v té době chystal na karpatsko – dukelskou operaci. Praděda jezdil s koňským povozem a vozil jak zásoby pro vojsko, tak i miny. Prý vyprávěl, že býval i takový hlad, že občas dával vojákům část krmení od koní.

Jednoho dne, při bojích v rámci této operace, čelili útokům německých vojsk, při nichž byl zasažen i vůz, kde se nacházel praděda. Jeho spolubojovníka to roztrhalo, on byl těžce raněn. Poté byl praděda převezen do sanatoria k Černému moři, na území dnešní Gruzie.

Po válce se rozhodli s mojí prababičkou Annou a jejich třemi dětmi odejít z Volyně a zažádali o vízum do Argentiny, neboť byli znepokojeni politickou situací v této oblasti. Vízum však nedostali, a tak se v září 1947 ocitají na statku v Břvanech. Praděda měl, coby válečný veterán, možnost si vybrat objekt po odsunutých Němcích. Vybral si toto hospodářství hlavně proto, že byl velkým milovníkem koní, kteří se zde nacházeli. Jinak prý celkově tento objekt nebyl nijak v dobrém stavu. Za svou účast v bojích dostal válečné vyznamenání.

Praděda si bohužel nesl následky zranění z války po celý život. Zraněna byla hlavně část plic a pravá ruka. V roce 1968 se při jedné z hospitalizací setkal s generálem Svobodou, a k jeho potěšení si na něj Ludvík Svoboda pamatoval z fronty. V roce 1983 doma umírá.

Napsal a fotografii poskytl Daniel Vlk, 9. třída

Region Praha

Ing. Josef Kindl 250 Kč
Manželé Kolářovi 500 Kč

Region Litoměřice

Jiří Albrecht 200 Kč
Věra Albrechtová 200 Kč
Mgr. Anna Švihlíková 200 Kč
Miluše Kovačiková 200 Kč

Region Moravskoslezský

Marie Dužíková 200 Kč

Region Tachov

Josef Lipchavský 200 Kč

Region Domažlice

Anna Brabcová 300 Kč

Region Olomouc

Josef Novák 200 Kč

Region Frýdlant

Ludmila Milická 500 Kč

Region Chomutov

Emilie Stieberová 200 Kč

Region Žatec

Mlejnková Helena 150 Kč
Kadavá Marie 250 Kč
Skalníková Ludmila 150 Kč
Černá Antonie 200 Kč
Martínek Viktor 300 Kč
Martínek Bohumil 200 Kč
Nosková Jiřina 100 Kč
Fořtová Helena 100 Kč
Cífkova Vladislav 250 Kč
Sulovská Bohumila 250 Kč
Hradcová Helena 250 Kč
Němečková Alžběta 100 Kč
Brůhová Naďa 250 Kč
Hrníčková Jaroslava 300 Kč
Mižigárová Naděžda 200 Kč
dárce z Mostu 150 Kč
nejmenovaný dárce 500 Kč

Dodatečně uveřejňujeme příspěvek
z března - Marie Stanislavská 1 000 Kč

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V říjnu slaví pan **Václav Říha**, nar. Rusín, bytem Rusín 70 let; paní **Danuše Brožková** roz. Grečnárová, nar. Opava, bytem Vítkov 70 let a paní **Marie Kubištová** roz. Oberajtrová, nar. Pokosy, bytem Krnov 80 let.

V listopadu slaví pan **Karel Žmolík**, nar. Zlín, bytem Luhačovice 70 let; pan **Václav Knob**, nar. Opava, bytem Moravice 75 let; paní **Marie Seitlová**, nar. Bílá Kruhle, bytem Nový Jičín 82 let; paní **Ludmila Muchová** roz. Kohoutková, nar. Pogorilovka, bytem Bruntál 85 let; paní **Kristýna Davidová** roz. Rošlapilová, nar. Janovka, bytem Hladké Životice 87 let; paní **Vlasta Barochová** roz. Rejzková, nar. Moskovština, bytem Koprivnice 87 let; paní **Anna Klimundová**, nar. Martinovka, bytem Opava 90 let a paní **Barbora Mikulenková**, nar. Mstětín, bytem Vítkov 97 let.

Všem jubilantům přejeme jen dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, spokojenosti a také štěstí.

Region LITOMĚŘICE

V říjnu oslaví 65 let **Danuše Opočenská** z Lipin, bytem Žitenice, 80 let **Miluše Dvořáková** z Mirohoště, bytem Česká Lípa, 83 let **Marie Chudobová** z Českého Boratína, bytem Ústěk, 84 let **Stanislava Grindlerová** ze Semidub, bytem Česká Lípa, 89 let **Jindřich Hořenín** z Mirohoště, bytem Roudnice n.L., 97 let **Radomír Vlk** z Boratína, bytem Chotíněves.

V listopadu 70 let **Jiřina Donátová** z Mirována, bytem Opárno, 81 let **Bohumil Škrabal** z Bojarky, bytem Encovany, 89 let **Jiří Němeček** z Mirována, bytem Lovosice, 94 let **Zdeňka Furmanová** z Mirohoště, bytem Litoměřice, 91 let **Lída Vičková** z Mirohoště, bytem Litoměřice. Všem oslavencům srdečně gratulujeme.

Region FRÝDLANT

100 let v září oslavila Marie Záhrebová roz. Klicperová z Volkova, nyní Prachatice.

Region ŠUMPERK

V říjnu 2022 oslaví 70 let paní **Soňa Cinegrová** z Libiny, 75 let pan **Václav Kynšt** ze Zábřeha, 87 let paní **Emílie Nesvadbová** ze Šumperka.

V listopadu oslaví 93 let pan **Václav Fric** z Víkřovic, 82 let paní **Věra Jenčková** ze Šumperka, 85 let pan **Jaroslav Sodomek** ze Šumperka. Všem oslavencům blahopřejeme.

Region PRAHA

V říjnu oslaví 95 let **doc. MUDr. Alexandr Muratov** z Kyjeva, nyní Praha, 89 let **PhDr. Miloslava Žáková CSc.** z Kupačova, nyní Praha, 85 let **Jiřina Orlová** z Martinovky, nyní Praha, 75 let **Jaroslava Lukavská** z Habřina, nyní Praha.

V listopadu oslaví 97 let **Míla Olivová** z Moštěnice, nyní Horní Libchava, 84 let **Růžena Krásná** z Jezírka, nyní Újezd n./Lesy, 82 let **Ing. Anatol Kopista** z Žitomíra, nyní Jičín, 65 let **Václav Větrovec** z Litoměřic, nyní Kravaře-Sezimky.

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme a přejeme do dalších let zdraví a životní pohodu.

Region CHOMUTOV

V říjnu oslaví 87 let paní **Ludmila Majdčinská** roz. Růžičková z Boromel, nyní Jirkov, 84 let paní **Marie Zýková** z Kupačova, nyní Kadaň.

Region BROUMOV

V říjnu oslaví 65 let pan **Bohuslav Vlk** z Verněřovic u Broumova. Našemu členu do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a osobní pohodu. Bohuslave, děkujeme Ti za krásné chvíle, které nám vždy připravíš i se svoji kapelou. Saša Stejskal, vedoucí regionu.

Region TACHOV

V srpnu oslavila 81. narozeniny paní **Anna Sýkorová** z Antonovky, nyní z Tachova, a 75 let pan **Václav Valeš** z Olšanky, nyní z Tachova.

V září oslavila 76 let paní **Marie Librová** z Olšanky, nyní z Tachova; 72 let pan

Václav Novohradský z Antonovky, nyní z Tachova a 60 let paní **Jana Záborská**.

V říjnu slaví 84. narozeniny paní **Tomšovičová Evženie** z Olšanky, nyní z Částkova, 93 let pan **Čermák Jiří** z Olšanky, nyní z Berouna, a 81 let pan **Janča Jan** z Antonovky, nyní z Tachova.

V listopadu oslaví 91 let paní **Roubalová Marie** z Antonovky, nyní z Tachova.

Všem jmenovaným jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, štěstí a rodinnou pohodu.

Region ŽATEC

V říjnu slaví 86 let p. **Ludmila Fraňková** roz. Šalamounová z Podhájců, nyní Žatec, 75 let p. **Josef Hlaváček**, nyní Liběšice, 87 let p. **Jitka Chundelová** z Volkova, nyní Žatec, 80 let p. **Ing. Miroslav Kadavý** z Kvasilova, nyní Louny, 75 let p. **Jiřina Koppová** roz. Kastlová z Novokrajeva, nyní Žatec, 94 let p. **Václav Malhauz** z Hrabiny, nyní Chomutov, 70 let p. **Dagmar Maršíčková**, nyní Žatec, 92 let p. **Alžběta Němečková** roz. Veselovská z Michalovky, nyní Žatec, 83 let p. **Slávka Podolníková** roz. Matějčuková z Dlouhého Pole, nyní Žatec, 95 let p. **Marie Šircová** z Českých Dorohostají, nyní Jimlín, 83 let p. **Jaroslav Vlasák** z Rovna, nyní Kounov.

V listopadu slaví 88 let p. **Emílie Hasilová** z Novokrajeva, nyní Žatec, 75 let p. **Marie Holubičková** roz. Djačuková, nyní Vroutek, 85 let p. **Marie Horáčková** z Ulbárova, nyní Žatec, 70 let p. **Alena Jirkovská** nyní Lipno, 81 let p. **Viktor Martínek** z Kvasilova, nyní Žatec, 80 let p. **Eleonora Wagnerová** z Kvasilova, nyní Žatec.

Srdečně gratulujeme a přejeme hodně zdraví štěstí a spokojenosti.

Region BRNO

V říjnu oslavuje 87 let **Miroslav Rejchrt** z Michalovky, nyní Brno, 84 let **Antonín Boček** z Ozeran, nyní Blansko.

Přejeme pevné zdraví a životní pohodu do dalších let.

Region MOHELNICE

V listopadu oslaví paní **Machovská Libuše** z Chomouta 88 roků a pan **Holátko Jaroslav** z Dorohostaj 75 roků. Naším jubilantům přejeme pevné zdraví a mnoho štěstí do dalších let.

Region DOMAŽLICE

V listopadu oslaví 80 let paní **Zdenka Valešová**, narozená v Dembrovce, nyní žije v Horšovském Týně. Přejeme ještě hodně krásných let, hlavně hodně štěstí a zdraví.

Region VYŠKOV

V říjnu slaví 94 let **Pěničková Olga** roz. Krejčíková z Okolku, bytem Újezd u Brna a 70 let **Bačovský Jiří**, bytem Lysovice.

Jmenovaným jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, štěstí a rodinnou pohodu.

Region PODBOŘANY

V říjnu slaví narozeniny **Dagmar Břehovská** ze Soběchleb 45 let, **Vlasta Lněničková** z Buršovky, nyní Podbořany 85 let, **Pavína Moravcová** z Podbořany 55 let, **Jiří Pěchota** z Podbořany, nyní Kryry 70 let, a **Helena Tomrdlová** 91 let.

V listopadu oslaví 90. narozeniny **Zdeňka Müllerová** ze Strojetic a 91 let **Kristina Štechová** z Martinovky, nyní Podbořany. Všem jubilantům i těm, kteří zde nebyli jmenováni, srdečně gratulujeme.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Region PRAHA

Dne 28. června ve věku nedožitých 85 let zemřela **Emílie Altmanová** ze Zálesí, posledně bytem Jesenice.

Dne 6. října nás navždy opustil pan **Otakar Martinovský** z Volkova, naposledy bytem v Říčanech u Prahy. Upřímnou soustrast za region projevuje Jiřina Kolářová.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

S hlubokým zármutkem oznamujeme, že v srpnu odešel dlouholetý člen od roku 1990, pan **Vladislav Mareš**, ze Studénky ve věku 88 let.

V září odešla dlouholetá členka od roku 1990 paní **Nina Stehlíková** z Šenova u Nového Jičína ve věku nedožitých 90 let. Narozeniny by oslavila v měsíci říjnu. Byla manželkou našeho bývalého člena, (zemřel v r. 2019), válečného veterána Majora Rostislav Stehlíka. Upřímnou soustrast za region projevují Dagmar Dohnálková a Jana Hiršová.

Region LITOMĚŘICE

Dne 7. září 2022 zemřel ve věku 85 let pan **Pavel Hořenín** z Mirohoště, posledně bytem v Roudnici nad Labem.

Upřímnou soustrast rodině věnuje za region Litoměřice Daniela Zelenková, jednatelka.

Region ŽATEC

Oznamujeme smutnou zprávu, že paní **Jaroslava Borovská** zemřela dne 16. 9. 2022 ve věku 96 let. Pocházela z Volkova, naposledy bytem Cheb-Podhrad. Dne 5. 9. 2022 zemřela ve věku 91 let p. **Věra Balahurová** roz. Váleková. Pocházela z Rovna, naposledy bytem v Žatci. Dne 11. 9. 2022 zemřel ve věku 68 let pan **Miroslav Macháček**, naposledy bytem Žatec.

Upřímnou soustrast rodině za region Žatec projevuje Slávka Černá.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárků a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 5/2022. Šéfredaktorka: E. Šebesta Langpaulová. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebestová, Na Hůrce 248, 439 82 Vroutek. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 6/2022 je 25. 11. 2022. www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 20. října 2022.